

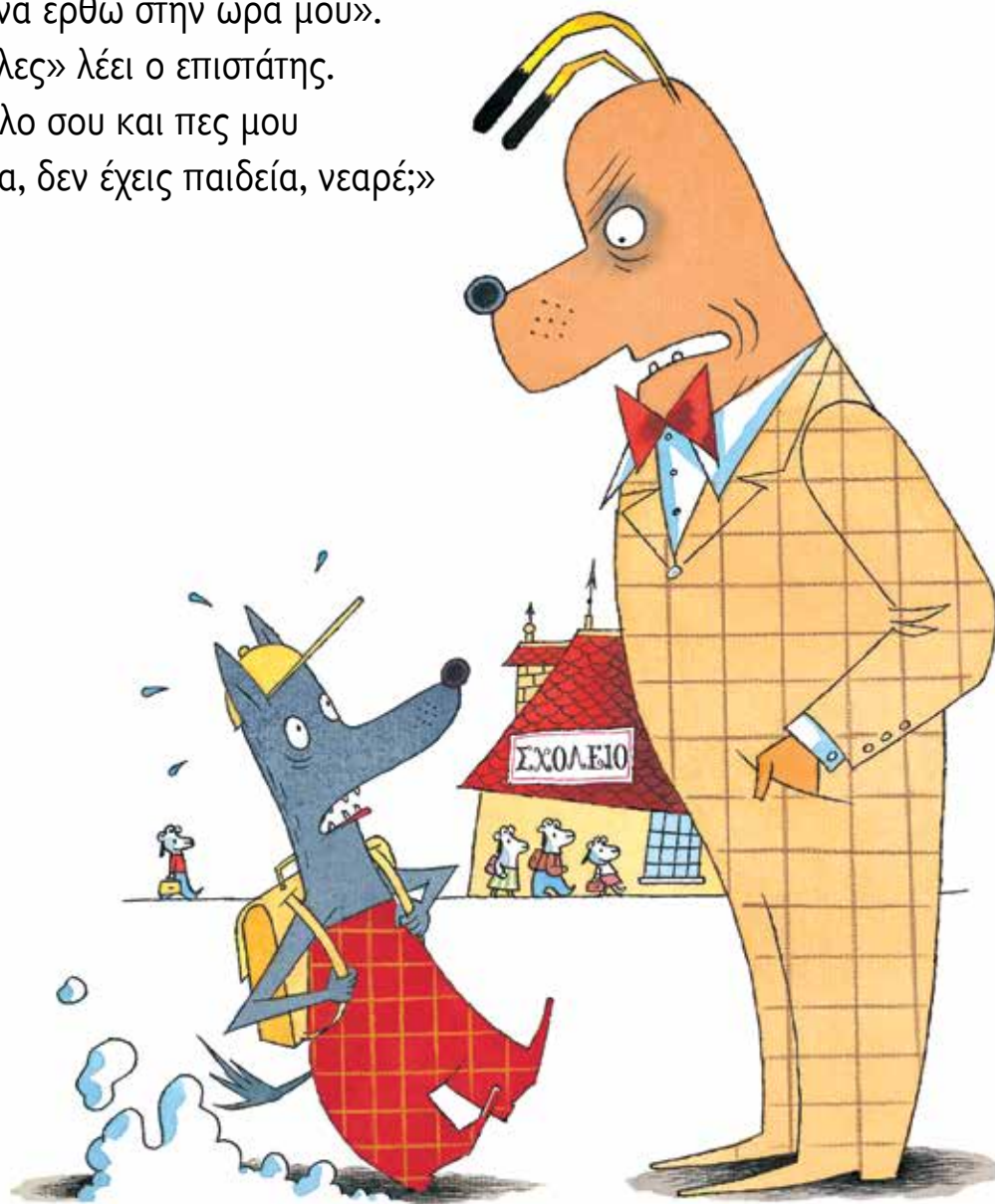
«Αχ, άργησα!» λέει το λυκάκι.

«Ορίστε; Από πού ξεφύτρωσες εσύ;» ρωτάει ο σκύλος-επιστάτης του σχολείου.

«Κατευθείαν από το κρεβάτι μου. Είχα βάλει το ξυπνητήρι να χτυπήσει στις επτά για να έρθω στην ώρα μου».

«Δεν καταλαβαίνω τι μου λες» λέει ο επιστάτης.

«Καταρχήν, βγάλε το καπέλο σου και πες μου ποιος είσαι, παρακαλώ. Μα, δεν έχεις παιδεία, νεαρέ;»

«Πράγματι, λέει το λυκάκι, δεν ξέρω να διαβάζω.
Γι' αυτό και αποφάσισα να έρθω στο σχολείο».
«Μα είσαι λύκος! Οι λύκοι δεν έχουν καμιά δουλειά
στο σχολείο των προβάτων! Υπάρχει ανακοίνωση
στην είσοδο».

«Δεν-ξέρω-να-διαβάζω!» ξαναλέει το λυκάκι.
«Γι' αυτό και αποφάσισα να έρθω στο σχολείο».

«Αδύνατον! Για λόγους ασφαλείας,
οι λύκοι απαγορεύονται στο κτήριό μας.
Αν δεν απομακρυνθείς αμέσως, θα φωνάξω τον διευθυντή».

Το λυκάκι γυρίζει σπίτι, πηγαίνει στο μπάνιο,
βάφεται άσπρο και βάζει ρόλεϊ.

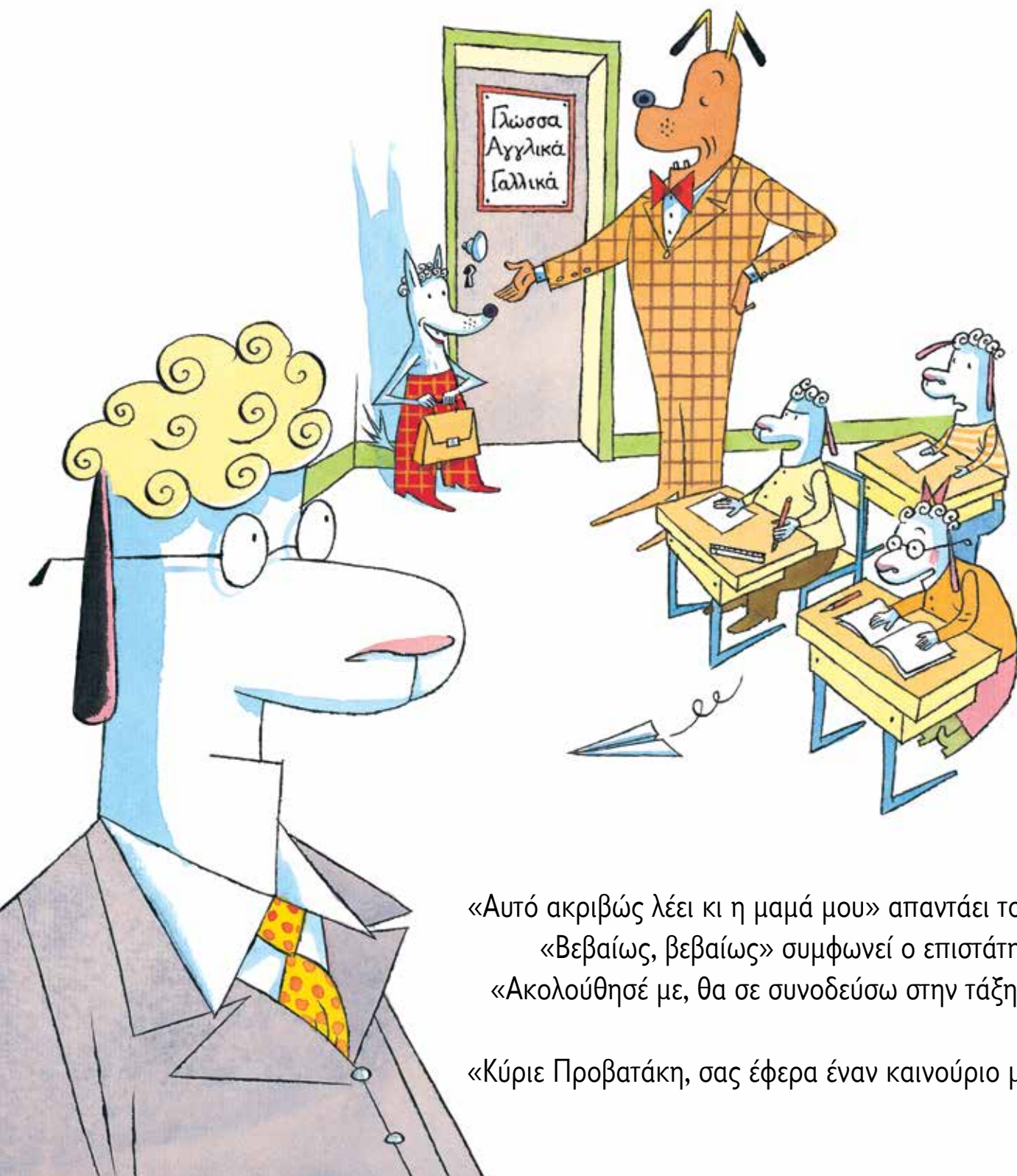
Το επόμενο πρωί, αφού άργησε λίγο για να βγάλει τα ρολεί, φτάνει τελευταίο στο σχολείο, την ώρα που κλείνει η καγκελόπορτα. «Ουφ! Παρά τρίχα πρόλαβα!» «Ποιος είσαι;» ρωτάει ο σκύλος-επιστάτης του σχολείου. «Από πού έρχεσαι;» «Κατευθείαν από το μπάνιο μου. Έβαλα το ξυπνητήρι στις επτά για να είμαι στην ώρα μου, αλλά έτρεχα σαν τρελός για να προλάβω να ετοιμαστώ!»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' ό,τι μου λες» σχολιάζει ο επιστάτης.
«Καταρχήν, παρουσιαζόμαστε, νεαρέ. Ποιος είσαι, παρακαλώ;»
«Ε... να... είμαι καινούριος στη γειτονιά. Και δεν ξέρω γράμματα.
Στις μέρες μας δεν μπορείς να κάνεις τίποτα αν δεν ξέρεις να διαβάξεις».

«Βεβαίως, βεβαίως» συμφωνεί και ο επιστάτης. «Έλα, πέρασε.
Μα τι μεγάλα πόδια που έχεις!»
«Είναι της οικογένειας, όλοι έτσι είμαστε στο σπίτι!»
«Είναι πλεονέκτημα σ' αυτόν τον κόσμο τον γεμάτο κινδύνους» λέει ο επιστάτης.

«Αυτό ακριβώς λέει κι η μαμά μου» απαντάει το λυκάκι.

«Βεβαίως, βεβαίως» συμφωνεί ο επιστάτης.

«Ακολούθησέ με, θα σε συνοδεύσω στην τάξη σου».

«Κύριε Προβατάκη, σας έφερα έναν καινούριο μαθητή».